

són algunes de les seves cartes de presentació.

No tots els propietaris del porno alemany han viscut, però, una vida tan azarosa com la senyoreta Orłowski. **Georg Schmitt**, el màxim distribuïdor mundial del porno, és un reputat i tranquil home de negocis que ha obtingut, en el darrer exercici, uns beneficis de 8.800 milions de pessetes. **Beate Uhse** és una afable i discreta septuagenària que dirigeix amb mà de ferro un negoci que dona de menjar a prop de 1.500 persones. En conjunt, 2.000 milions de beneficis a l'any, una mica més que **Gerd Wasmund** —àlies **Mike Hunter**— el principal realitzador de vídeo del mercat europeu. Tots tenen, però, una cosa en comú amb la senyoreta Orłowski: la seva capacitat per capgirar el mercat mundial del porno.

En la dècada dels vuitanta, la RFA s'ha situat per davant dels americans, tradicionals amos del mercat. La clau de volta d'aquesta expansió ha estat la de prendre's el negoci amb seriositat germànica: la Fira del Sector convoca anualment tots els pornòcrates del món. Es d'allà d'on surten les més importants innovacions, la darrera de les quals —les cabines individuals de vídeo— han estat capaces de revitalitzar les moribundes *sex-shops* del planeta. Això no obstant, el veritable secret dels alemanys ha estat el d'ensumar —amb precisió calvinista— que la violència i l'agressivitat presidirien l'escena porno dels vuitanta. Contemplades des de la perspectiva alemanya, les més celebrades cintes del porno alemany —*Deep Throat* o *The Devil in Mistress Jones* del realitzador **Gerard Damiano**, que daten ja de principis dels setanta— resulten gairebé innocents. Les evolucions de l'actual porno fet a Los Angeles i dels seus protagonistes —**Amber Lynn** i altres estrelles de la *Ginger on the rocks*— són d'una candidesa digna dels fulletons televisius de *Dallas*.

La filmació d'escenes amb violència real han sovintejat en els darrers anys.

Flirtejant constantment amb la il·legalitat i amb aquells aspectes més claustrofòbics i maníacs del porno, els alemanys han bastit un imperi que abasta 5.000 videoteques, 2.000 distribuïdors de vídeo, 200 cinemes, 700 *shops* i prop de 100 cases de venda per correspondència. En total un sector on treballen 30.000 persones i que mou al voltant de 160.000 milions anuals. La xarxa d'interessos que mou el porno alemany arriba a tot el continent.

Així, bona part dels capitals són suïssos, sobretot de la Filminvest, una financera de Zuric. Els *castings* dels

films es contracten a París, diuen que per l'ardor mostrada pels actors. Amsterdam és la capital de la distribució clandestina. Londres, la de la llenceria i utilatge sado-masoquistes. Només la ZbF, l'empresa de Schmitt, controla la distribució dels *gadgets* de la Delta Love, la Doc Johnson o la Vital, els afrodisíacs de la Inverma, la llenceria de la International Loving Fashion. En darrer terme, també els *gadgets* fabricats a Hong Kong, cada vegada més competitius en el mercat, són distribuïts per aquesta empresa amb seu a Wiesbaden.

El preu d'aquesta expansió ha estat, però, l'enduriment de l'oferta. La zoofília, les relacions amb menors i la filmació d'escenes de violència real han sovintejat més del normal en els darrers anys. Les màfies holandeses i americanes controlen bona part d'aquest sector més clandestí, que curiosament es destina —gairebé en un 85%— al mercat americà i que porta de bòlit els homes de la Interpol.

A Dinamarca, l'únic país on es legalitzà la utilització de menors en films porno, l'administració va haver de fer marxa enrere el 1985 davant la gosadia d'empreses com la Rodox. Als EUA, la realització de pel·lícules *snuff* —de violència real— ha suposat la desaparició de centenars de dones i menors, assassinats i torturats en directe davant de les càmeres. L'enduriment de l'administració americana ha obligat les màfies a abandonar el sud dels EUA —els immigrants clandestins mexicans eren les víctimes preferides— i a dirigir-se a Tailandia per reclutar nous actors. Aquests arguments, com també la prostitució encoberta que representa el negoci, han fet saltar pels aires les justificacions d'algunes administracions com la de la RFA, que el 1975 legalitzà aquest negoci adduint que la permissivitat feia disminuir els delictes sexuals. □

EL VOSTRE DESIG, INFORMATITZAT

«Defi», porno per correspondència

Llibres, revistes, vídeos, films, «gadgets», llenceria, afrodisíacs... Gerard Menu —antic propietari de sales X al Perpinyà del franquisme— és avui l'emperador del porno francès. Quatre-cents mil clients informatitzats en són la prova.

F. Surroca

Fa cara d'avoriment. Agafa la pala de plàstic i, d'una saca que té al darrere, extreu un grapat de pastilles que fan olor de pinso. Les escampa damunt la taula i les va col·locant, en petits grapats, en unes capsetes de plàstic. «Són afrodisíacs», explica. L'home somriu quan se li demana per

l'efectivitat del producte, arronsa les espatlles. En qualsevol cas, no fa cara de ser un superdotat.

A tota la fàbrica es respira la mateixa seriositat, les mateixes mirades líquides, asèptiques. Situada als afores de Perpinyà, a la zona industrial nord, «Defi» ocupa trenta-cinc treballadors. El propietari, Gerard Menu, és un simpàtic trapella, els cabells recollits en

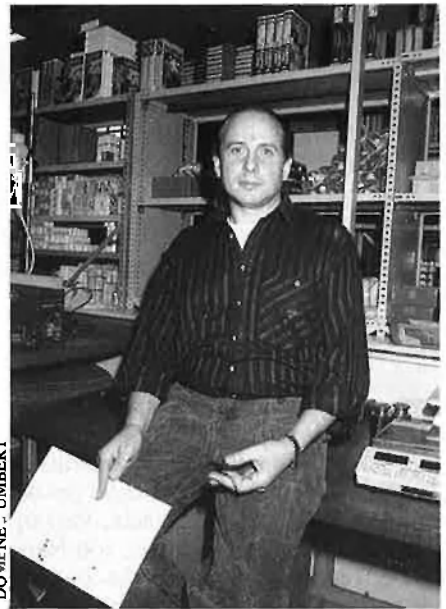
una cua, que es mou nerviós entre les taules dels maquetadors. El seu és un negoci que funcionà cada vegada millor: més de quatre-cents mil clients informatitzats en són la prova. Ell riu, però «No pensi, no guanyo tant com això. Pel 1987 vaig fer uns beneficis de 400 milions de pessetes, fora d'impostos».

Menud és l'únic supervivent de l'etapa daurada del porno perpinyanès. Les sales X, les *sex-shops*, han viscut una davallada considerable des que catalans, valencians i aragonesos deixaren de visitar la capital del Rosselló. Perpinyà ha recobrat l'aspecte tranquil i purità que la caracteritzava abans dels setanta. Sols Menud intuï que el negoci s'acabava: tancà els cinemes i, a partir d'una petita *sex-shop*, organitzà un sòlid negoci de pornografia per correspondència. Amb el temps, Menud ha convertit «Defi» en l'empresa pornogràfica més important de l'estat francès. D'imaginació, no li'n falta, a aquest empresari; fa dos anys engegà una hàbil campanya publicitària tot regalant calces de la Madonna als espectadors de «Tele-Cine-Video». Això sí: el negoci li ha costat també més d'un problema amb l'administració.

A «Defi» es fabrica gairebé tot. Llevat dels utensilis. *Gadgets* de goma, plàstic o làtex d'Alemanya o Holanda, però cada vegada més de Hong Kong. «¿Novetats? No sé... als meus catàlegs hi ha més de cinc mil referències, vosaltres mateixos.» I ens mostra un magatzem farcit de mercaderia. Consoladors de totes les mides i textures; en blanc o en negre, amb la bandera tricolor, psicodèlics o de ressonàncies fruitals. Vibradors amb més marques que un *turbo*, comandaments a distància, electricitat a 12 volts. Nines de boca cavernosa, sense cap semblança amb la Marilyn o la Nancy dels prospectes publicitaris. Qualsevol prolongació, accident o detall destacat de l'anatomia humana és reproduït segons una democràtica tendència a facilitar sempre la polivalència de l'ús. Parlant en plata, els dos forats. Alguns són aparells senzillament impossibles, que exciten més la imaginació clínica que la sexualitat del visitant. Els somriures dels curiosos acaben, en tot cas, allà on comença la secció *sado*. Fuets, dogals, collars, guants de punxes afilades i suspensoris improbables tenyeixen de negre el prestatge.

Fora de l'utilatge, l'empresa és autogestionària en la resta d'articles que ofereix. Just darrere tres telefonistes que atenen les trucades dels clients —360 diàries—, es troba la secció de

maquetació i redacció. Un fotògraf i una maquetista s'enfronten a diari amb una taula on els regles i les mesures serveixen per encabir fisiologia variada. Es posen nerviosos quan ens acostem i s'excusen, abandonen el treball. Més al fons, l'únic personatge d'edat avançada s'amaga entre un munt de papers. Menud ens el presenta: «¡És el nostre redactor i guionista, és espanyol!» I Menud somriu, còmplice, com afirmant amb la mirada que més enllà dels Monegros, la malaltia no té cura. En tot cas, l'homenet es mostra sol·lícit i ensenya orgullós la seva col·lecció —al dia— de publicacions europees i americanes. L'oferta és important i cal seguir de prop els competidors, apunta, mentre ens mostra una revista barcelonina —*Sado Maso*— amb la qual «Defi» manté relacions.

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

Fàbrica «Defi» a les rodalies industrials de Perpinyà. Dalt, Gerard Menud.

Camí de la impremta, la secció d'empaquetament, «Defi garanteix la discreció, les nostres trameses són del tot impersonals, encara que porten etiquetes personalitzades». L'empresa disposa també d'un laboratori de vídeo. Més de seixanta reproductors enregistren alhora la mateixa pel·lícula. Un tècnic ens atén i ens mostra quatre monitors. A tots la mateixa escena. Sexe per quadruplicat: un nodrit grup d'excursionistes refiats es disposen a passar un cap de setmana al iot. Les proeses dels protagonistes continuaran després en un mas tan català com «Le Village» i a les mateixes oficines de «Defi». Es tracta de la darrera gosadia de Gerard Menud. Filmar, a la Costa Vermella —a Sant Cebrià—, la seva primera cinta porno que recordi

la història dels Països Catalans. «Els actors són de París», aclareix.

És un bon símptoma, explica Menud mentre ens mostra els estocs de revistes. «L'empresa està en expansió i comencem a exportar. ¿A l'estat espanyol? ¡Uf!, no, és un mercat molt difícil, està molt protegit». Aquest ha estat, en tot cas, un bon any. L'empresa ha llançat la seva secció de llenceria interior: «no, no la fem nosaltres perquè és un sector molt delicat, amb modes i tot això. Les peces es fabriquen a Anglaterra encara que s'ha instal·lat una empresa a Bordeus». A banda de la llenceria, Menud s'ha apuntat també a l'èxit del làtex: tot es pot cobrir de làtex. Encara que, el negoci, com a tot arreu, continua sent el vídeo. □